

Abstrakt

Práce si klade za cíl vymežit a posléze analyzovat proud *giallo*, tj. skupinu celovečerních hraných filmů, které byly produkovány v Itálii od šedesátých let a dále v sedmdesátých letech. Zamýšlím kriticky zhodnotit dosavadní výzkum o uvedeném proudu, neboť soudím, že dostatečně nepřihlížel k rozmanitosti relevantních kontextů (diváctvo, sociálně-kritický kontext snímků, jeho literární a komiksové kořeny, žánrová hybridita v italské filmové produkci). Dále za pomoci nástrojů, které poskytuje neoformalistická analýza, budu ve třech příkladových *giallo* filmech rozebírat jejich formální prvky. Cílem analytické části je potvrdit hypotézu, že hlavní dominantou *gialla*, která je společná pro fabulaci-naraci-styl-percepce, je princip dezorientace.